

Skarżący:
XYZ sp. z o.o.
ul. Wolna 11/22
00-807 Warszawa
NIP: 111-11-11-111

Reprezentowana przez:
Stefan Iksiński
doradca podatkowy nr wpisu _____

Adres do doręczeń:
Kancelaria Doradcy Podatkowego
Stefan Iksiński
ul. Czysła 123
03-966 Warszawa

Strona przeciwna (organ):

Dyrektor
Izby Skarbowej
w Warszawie
ul. Felińskiego 2b
01-513 Warszawa

Dotyczy: wyrok WSA z 29 sierpnia 2007 r., sygn. III SA/Wa ____/07
Wartość przedmiotu zaskarżenia: 38 000 PLN (słownie: trzydzieści osiem tysięcy złotych).

SKARGA KASACYJNA

Na podstawie art. 173 § 1, art. 174 pkt 1 i 2 oraz art. 177 § 1 ustawy z 30 sierpnia 2002 r. Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi (DzU nr 153, poz. 1270 ze zm., dalej ppsa), działając w imieniu XYZ sp. z o.o. (dalej spółka), której pełnomocnictwo załączam, wnoszę skargę kasacyjną na wyrok Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie (dalej WSA) z 29 sierpnia 2007 r. (III SA/Wa ____/07) doręczony wraz z uzasadnieniem 4 września 2007 r., oddalający skargę spółki z 19 lutego 2007 r. na decyzję dyrektora Izby Skarbowej w Warszawie z 5 lutego 2007 r., nr _____, utrzymującą w mocy decyzję naczelnika Urzędu Skarbowego Warszawa-Wola z 10 października 2006 r., nr _____.

Wyrokowi zarzucam:

- naruszenie przepisów prawa materialnego, a mianowicie:
 - art. 16 ust. 1 pkt 28 ustawy z 15 lutego 1992 r. o podatku dochodowym od osób prawnych (tj. DzU z 2000 nr 54, poz. 654 ze zm., dalej ustawa o CIT) poprzez jego

niewłaściwe zastosowanie do wydatków niemających charakteru reklamowego, a stanowiących ofertę handlową kierowaną do wybranych potencjalnych klientów spółki, przez co wypełniona została dyspozycja art. 174 pkt 1 ppsa;

• naruszenie przepisów postępowania mające istotny wpływ na wynik sprawy, a mianowicie:

– art. 145 § 1 pkt 1 lit. c) w związku z art. 151 ppsa poprzez oddalenie przez WSA skargi spółki w sytuacji, gdy decyzja dyrektora Izby Skarbowej została wydana z naruszeniem art. 121 i 187 ustawy z 29 sierpnia 1997 r. Ordynacja podatkowa (tj. Dz.U z 2005 r. nr 8, poz. 60 ze zm., dalej ordynacja podatkowa), uzasadniającym jej uchylenie ze względu na istotne naruszenie przepisów postępowania, w szczególności polegające na błędnym ustaleniu przez organy podatkowe stanu faktycznego w sprawie, przez co wypełniona została dyspozycja art. 174 pkt 2 ppsa.

W związku z tym wnoszę o uchylenie w całości zaskarżonego wyroku, a także o zasądzenie na rzecz strony kosztów postępowania, zgodnie z obowiązującymi przepisami.

UZASADNIENIE

I. Stan faktyczny

Naczelnik Urzędu Skarbowego Warszawa-Wola określił zobowiązanie podatkowe w podatku dochodowym od osób prawnych za 2005 r. w wysokości 623 000 zł. Podstawą decyzji naczelnika było wyłączenie z kosztów uzyskania przychodów wydatków w kwocie 200 000 zł związanych z kosztem druku materiałów i ich wysyłki do konkretnych kontrahentów spółki. Naczelnik uznał, że wydatki spółki mają charakter reklamy niepublicznej i w związku z przekroczeniem limitu, o którym mowa w art. 16 ust. 1 pkt 28 ustawy o CIT w brzmieniu przed 1 stycznia 2007 r., nie stanowią kosztu uzyskania przychodu spółki.

Spółka odwołała się od tej decyzji, wskazując, że przekazywane materiały nie mają charakteru reklamowego, a są ofertą kierowaną do potencjalnych klientów zawierającą wszystkie postanowienia właściwe dla umowy sprzedaży, tj. dane identyfikujące sprzedawcę, towar, cenę, zasady płatności. Dyrektor Izby Skarbowej utrzymał jednak w mocy rozstrzygnięcie naczelnika, wskazując, że materiały przesyłane przez spółkę do wybranych potencjalnych klientów poprzez kolorystykę i opisy poszczególnych towarów zachęcają do ich zakupu, a ze względu na to, że są kierowane do ograniczonej grupy odbiorców, stanowią reklamę niepubliczną w rozumieniu art. 16 ust. 1 pkt 28 ustawy o CIT.

19 lutego 2007 r. spółka złożyła skargę do WSA na decyzję dyrektora, wskazując na naruszenie art. 16 ust. 1 pkt 28 ustawy o CIT poprzez błędnie uznanie, że wydatki mają charakter reklamowy, oraz naruszenie art. 121 ordynacji podatkowej poprzez oparcie swego rozstrzygnięcia na błędnie ustalonym stanie faktycznym.

WSA oddalił skargę. W uzasadnieniu wyroku wskazał, że w istocie przekazywane materiały zawierają wszystkie elementy oferty, jednak ich forma i treść sugerują, że zasadniczym celem spółki była reklama jej wyrobów dla wybranych potencjalnych kontrahentów. Ponieważ wysyłka była skierowana do ograniczonego kręgu odbiorców, działanie to wypełnia znamiona reklamy o charakterze niepublicznym, niestanowiącej kosztów uzyskania przychodu ze względu na przekroczenie limitu.

W opinii spółki orzeczenie WSA narusza przepisy prawa materialnego oraz przepisy postępowania w sposób uzasadniający jego uchylenie.

II. Naruszenie art. 16 ust. 1 pkt 28 ustawy o CIT

Zdaniem spółki WSA, oddalając skargę, naruszył przepisy prawa materialnego poprzez niewłaściwe zastosowanie art. 16 ust. 1 pkt 28 ustawy o CIT do wydatków, które są ofertą w rozumieniu przepisów kodeksu cywilnego i nie mają charakteru reklamowego. Powyższe naruszenie jest konsekwencją błędnie ustalonego stanu faktycznego, co spółka podnosiła zarówno na etapie postępowania podatkowego, jak i postępowania przed WSA.

Rzeczywiście w materiałach przekazywanych kontrahentom spółka użyła atrakcyjnej kolorystyki i szczegółowych opisów oferowanych towarów. Nie ulega jednak wątpliwości, że przyjęcie przez kontrahenta oferty oznaczało zawarcie transakcji. Materiały (zawarte w aktach sprawy) nie miały żadnych cech wartościujących oferowane przez spółkę towary. Zawierały jedynie ich kompletny opis (wraz z ceną i szczegółowymi warunkami płatności) przygotowany w atrakcyjnej dla odbiorcy formie. Zdaniem spółki sam fakt, że sporne materiały były ofertą w rozumieniu art. 66 kodeksu cywilnego, przesądza o tym, że wydatki nie mają charakteru reklamowego. Jednak analiza zawartości tych materiałów, zdaniem spółki, również przesądza o tym, że można je zakwalifikować jako informację handlową, a nie reklamę wyrobów spółki. Podstawową różnicą między informacją i reklamą jest element wartościujący zawarty w przekazie. Jeżeli więc przygotowane przez podatnika materiały wskazują na jego asortyment, firmę i dane adresowe bez elementów wartościujących, to wydatki związane z przygotowaniem tych materiałów są wydatkami na informację. Także NSA w wyroku z 14 listopada 2002 r. (I SA/Wr 4097/01) wskazał: „informacja, zgodnie ze Słownikiem języka polskiego to dane dotyczące określonej rzeczy, fakty, na których można się oprzeć, określony stan rzeczy. Jej funkcją jest przede wszystkim przedstawienie rzeczy (towarów, firmy), tak jak się one faktycznie, rzeczywiście, w istocie swojej mają. Informacja, w przeciwieństwie do reklamy, jest pozbawiona wszelkich elementów zachęty do kupna, aprobaty opisywanego towaru, firmy, chwalenia czegoś lub kogoś. Ulotkę podającą ceny towarów oraz adresy sklepów, w których można nabyć oferowany towar za oferowaną cenę, uznać należy za ulotkę informacyjną”.

Biorąc powyższe pod uwagę, koszty przygotowania i wysyłki materiałów stanowiących ofertę skierowaną do wybranych kontrahentów nie są wydatkami reklamowymi i w związku z tym ograniczenia wynikające z art. 16 ust. 1 pkt 28 ustawy o CIT nie mogą mieć zastosowania.

III. Naruszenie art. 145 § 1 pkt 1 lit. c) ppsa

Zdaniem spółki rozstrzygnięcie WSA w dużej mierze opiera się na nieprawidłowo ustalonym stanie faktycznym. Spółka przedstawiła materiały, jakie były wysyłane do kontrahentów oraz poinformowała organy podatkowe, że są one ofertą, której warunki w razie jej przyjęcia przez kontrahenta wiążą obie strony.

Organ podatkowy nie przedstawił dostatecznych wyjaśnień, dlaczego nie dał wiary wyjaśnieniom spółki. Nie przeprowadził również żadnych dodatkowych dowodów (np. dowodu z zeznań świadków) zmierzających do wyjaśnienia stanu faktycznego. Tymczasem na podstawie z art. 122 i 187 ordynacji podatkowej organ podatkowy jest zobligowany do podjęcia wszelkich możliwych działań zmierzających do zebrania i całościowego rozpatrzenia materiału dowodowego w sprawie.

Jak wskazuje orzecznictwo sądowe: „Organ podatkowy narusza prawo nie tylko w wypadku wadliwej oceny prawnej stanu faktycznego, wadliwego zastosowania prawa, ale i w równym stopniu wtedy, gdy prawidłowo zastosuje prawo do wadliwie ustalonego stanu faktycznego. Niezgodne z prawdą ustalenie stanu faktycznego prowadzi w postępowaniu do naruszenia prawa (wyrok NSA z 12 kwietnia 2000 r., I SA/Lu 1608/98).

WSA mimo zastrzeżeń spółki podnoszonych w treści skargi oraz w trakcie rozprawy przyjął, że stan faktyczny w niniejszej sprawie został dostatecznie wyjaśniony. Zgodnie z art. 145 ust. 1 pkt 1 lit. c) ppsa WSA uwzględniając skargę, uchyla decyzję w całości albo w części, gdy stwierdzi naruszenie przepisów postępowania, jeżeli mogło ono mieć istotny wpływ na wynik sprawy. Niedostateczne wyjaśnienie przez organy podatkowe okoliczności sprawy i oparcie swego rozstrzygnięcia na nieprawidłowo ustalonym stanie faktycznym niewątpliwie spełnia to kryterium. WSA oddalając skargę złożoną przez spółkę, mimo naruszenia przez organy podatkowe art. 122 i 187 ordynacji podatkowej, usankcjonował zgodność z prawem rozstrzygnięcia opartego na niezgodnym z rzeczywistością stanie faktycznym. Należy podkreślić, że zdaniem spółki kierowanie się przez WSA błędnie ustalonym stanem faktycznym spowodowało niewłaściwe zastosowanie art. 16 ust. 1 pkt 28 ustawy o CIT w sytuacji, gdy przepis ten w ogóle nie powinien mieć zastosowania w sprawie.

W związku z powyższym, biorąc pod uwagę zakres i wagę naruszeń przepisów prawa materialnego i proceduralnego, w imieniu spółki wnoszę jak na wstępie.

Z poważaniem
Stefan Iksiński
doradca podatkowy nr wpisu ____

Załączniki:

1. Pełnomocnictwo (kopia poświadczona za zgodność z oryginałem)
2. Kopia potwierdzenia uiszczenia opłaty skarbowej od pełnomocnictwa
3. Odpis z KRS
4. Kopia potwierdzenia uiszczenia wpisu
5. Odpis skargi wraz z załącznikami